

gamle Historie om „Skjæven“ og „Bjælken“. Det ærede Medlem har udtalt sig overordentlig stærkt mod Udvalget, fordi det har beholdt det i Regjeringens Lovudkast forekommende Udtryk: „Søværnets Linie“; han har sagt, at vi gjorde Indgreb i Organisationen, at vi vilde berøve en anden Forsamling dens Competence. Jeg haaber sidst tilstrækkelig at have vist, at det Indgreb, vi gjøre, ialtfald er lidet farligt og meget ringe, efter som vi kun have gjort det Indgreb, at have givet Søværnet en større Rettighed; end det havde forinden; men det samme ærede Medlem, der saar nie kan see denne lille Skjæve, just han har en stor Bjælke i sit 24de Endringsforslag; der vil han nemlig kommandere Krigsministeren; han siger der, hvad Krigsministeren kan og ikke kan gjøre — Talen er nemlig der om en tjenstgjørende Soldat, der ønsker at stille for sig. — Det ærede Medlem siger først, det kan han ikke uden Krigsministerens Tilladelse; ja, det falder af sig selv; men, tilføier han, denne Tilladelse kan kun gives ham, naar den, der attraaes stillet, er fuldkommen vaabenøvet ved den samme Vaabenart. Dette er i og for sig urigtigt; naar en Mand er kommen i Tjenesten igaar og han idag kommer til Krigsministeren og siger: „Deres Excellence, her er jeg, der har tjent en Dag, og her er en god Ven, han er rigtignok ikke fuldkommen vaabenøvet, men har tjent i 2 Maanedes, maae vi hylte?“ Hvorfor vil saa det ærede Medlem have, at Krigsministeren absolut skal sige Nei dertil, det er jo urimeligt. Dette vil jeg imidlertid lade staae heit, men under alle Omstændigheder bør han ikke overtale Rigsdagen til at tage Bestemmelse om, hvad Krigsministeren kan og hvad han ikke kan, lad det blive hans Sag; det er ikke rigtigt af det ærede Medlem; det er virkelig en Bjælke, som han burde have seet, men maaskee den sad i Diet, og derfor har han ikke kunnet see den.

Lange: Jeg vil blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, om det ikke i den første Linie af § 27, der handler om Stilling, burde hedde: istedetfor „Enhver, der er udskreven til Hærens eller Flaadens Linie“ „Enhver, der er behandlet til Udskrivning osv.“ (Føllese n: Jeg har

allerede gjort opmærksom derpaa, og jeg har ogsaa takket det ærede Medlem for Berigtiggelsen.) Det har jeg ikke lagt Mærke til. Jeg maa i saa Fald igjen gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at saa bliver Følgen heraf, at Stilling ikke længere kan stee paa Sessjonen; saa maa den stee i Justitsministeriet, thi naar en Mand bliver udskrevet i Justitsministeriet, saa er Sessjonen forlængst forbi og saa kan Stilling paa Sessjonen selvfølgelig ikke mere finde Sted; det har den ærede Ordfører maaskee ikke betænkt. (Ordfører er en: Jo, der er ikke Noget til Hinder derfor.) I Justitsministerens Endringsforslag til Udvalgets Endringer under Nr. 59, 60 og 62 er Begrebet „Stilling“ og Begrebet „Bytning af Vilkkaar“ blevet, saavidt jeg kan skjønne, fuldkommen correct opfattet; Forskjellen imellem Stilling og Bytning maa hovedsagelig ligge deri, at naar En har stillet for sig, saa er han fri for Værnepligt og maa udslettes af Rulsen. Jeg vil derfor henstille til det ærede Thing, om § 27, 1ste Post ikke rettere burde redigeres saaledes: Enhver udskreven Mand er berettiget til, ved at stille for sig, at friggjøre sig for al Militærtjeneste; jeg troer, at naar Paragraphen var redigeret paa en saadan Maade, var den klarere og mere correct; det er et kortere Udtryk, men vistnok fuldkommen rigtigt. Jeg har tilladt mig at foreslaae, at 2den Post i § 27 skal udgaae, og at der istedet derfor skal sættes: Enhver, som vil lade sig stille for en Anden, maa, enten paa Grund af en længere fast Tjeneste i Hæren eller Søværnet, være ganske friggjort for sin Værnepligt, eller efter denne Lovs §§ 1 og 2 ikke være den almindelige Værnepligt undergivet. Jeg skjønner ikke rettere, end at en Mand, der f. Ex. er født paa Færøerne, Island eller i de danske Colonier, maatte kunne have Lov til at gaae ind som Stedfortræder, han har jo Indfødsretten; jeg troer heller ikke, at der kan være noget Væsentligt til Hinder for, at en i Udlandet født skalde kunne have samme Ret, dog maatte han først bevise, at han ved sit undersaatlige Forhold til en anden Stat ikke var hindret deri. At saadanne Personer, saalænge de høre til den staaende Hær, ikke maae forlade Riget, er jo overeensstemmende med, hvad